

систему внутрішнього контролю та аудиту в страховій компанії. Основним завданням внутрішнього контролю є розрахунок необхідного рівня капіталу залежно від ризиків, які несе страховик при здійсненні своєї діяльності;

3) використання матеріалів як власного виїзного інспектування, так і зовнішнього аудиту (Канада). У цьому випадку органи страхового нагляду проводять щорічне виїзне інспектування страховиків, однак, залишають більш детальну перевірку операцій зовнішнім аудиторам. Під час проведення виїзного інспектування інспектори ретельно оцінюють страховика у різних сферах його діяльності, на основі чого потім виставляють загальну оцінку стану страховика. Компоненти цієї оцінки розрізняються залежно від типу фінансової установи: страховик, страхова група, філія (представництво) іноземного страховика. Однак, у кожному випадку оцінка показує, наскільки необхідним є частий контроль за цією установою;

4) встановлення жорстких вимог до публічної звітності, так звана, модель «публічної звітності» або «ринкової дисципліни» (Нова Зеландія). Ця модель страхового нагляду передбачає, що жорсткі вимоги до обов'язкового опублікування певної інформації про роботу страховика приводять до ринкової самодисципліни учасників ринку, тобто стимулюють керівництво страховика розсудливо приймати ризики, забезпечуючи його надійну роботу.

На сучасному етапі в Україні використовуються переважно дві моделі страхового нагляду: виїзний і безвиїзний. За останній час відбулися значні зрушення в акцентах страхового нагляду від практики детального інспектування операцій страховика до інспектування, спрямованого на оцінку ризиків і внутрішніх процедур страховика щодо їхнього проведення. Крім цього, серед тенденцій розвитку страхового нагляду можливо виділити збільшення ролі публічності страхової звітності та розширення практики застосування загальних стандартів і рекомендацій Міжнародної асоціації органів страхового нагляду.

Трачук А. І., ст. гр. ФСГм-21
Лубкей Н. П., к.е.н., доцент

МЕТОДОЛОГІЧНІ ОСНОВИ УПРАВЛІННЯ АКТИВАМИ ПІДПРИЄМСТВ

Управління операційними активами підприємства являє собою систему принципів і методів розробки та реалізації управлінських рішень, пов'язаних з їх формуванням, ефективним використанням у операційній діяльності підприємства й організацією їх обороту.

Як і весь фінансовий менеджмент, управління операційними активами підпорядковане меті зростання ринкової вартості підприємства. У процесі реалізації цієї мети управління операційними активами підприємства спрямоване на розв'язання наступних основних завдань:

- формування достатнього обсягу й необхідного складу активів, що забезпечують задані темпи розвитку операційної діяльності;
- забезпечення максимальної дохідності активів за передбачуваного рівня комерційного ризику;
- забезпечення мінімізації комерційного ризику використання активів за передбачуваного рівня їх дохідності;
- забезпечення постійної платоспроможності підприємства за рахунок підтримки достатнього рівня ліквідності активів;
- оптимізація обороту активів.

Усі розглянуті завдання управління операційними активами підприємства тісно взаємопов'язані, хоча окремі з них і мають різноспрямований характер. Тому в процесі управління операційними активами окремі завдання повинні бути оптимізовані між собою за критерієм можливого зростання ринкової вартості підприємства [1, с. 173–176].

Управління оборотними активами включає у себе їх нормування, що являє собою процес розрахунку частини оборотних активів (запасів і витрат), потрібної підприємству для забезпечення нормального, неперервного процесу виробництва, реалізації продукції та розрахунків.

Існує цілий ряд причин, що зумовлюють необхідність нормування на підприємствах:

1) макроекономічні:

- національні особливості державного регулювання економіки;
- нерозвиненість ринку капіталу, що обмежує доступ підприємств до джерел зовнішнього фінансування.

2) мікроекономічні:

- необхідність використання спеціальних інструментів (норм і нормативів) для оперативного управління фінансами.

Нормування оборотних активів може здійснюватися трьома методами: методом прямого рахунку, аналітичним методом та методом коефіцієнтів.

Метод прямого розрахунку дозволяє найбільш точно визначити потребу в оборотних активах, так як враховує всі організаційно-технологічні, технічні, транспортні та інші характерні особливості, досвід і стан розрахунків.

Аналітичний метод визначення потреби в оборотних активах базується на здійсненні розрахунків з урахуванням середніх фактичних залишків та змін обсягів виробництва.

Коефіцієнтний метод дозволяє здійснити розрахунок потреби в оборотних активах з урахуванням тенденцій і співвідношень у змінах обсягу виробництва та окремих видів запасів і затрат [2, с. 100].

Економічними показниками використання оборотних активів є фондоддача, фондомісткість, прибутковість, оборотність, коефіцієнт оборотності, розмір вивільнення (замороження).

Фондоддача – показник, що характеризує рівень виробництва валової (товарної) продукції на одиницю оборотних активів. Він визначається діленням обсягу виробництва валової або товарної продукції у вартісному вираженні на 1000 грн. оборотних активів.

Фондомісткість – показник, що характеризує розмір оборотних активів, які використовуються у виробництві одиниці валової (реалізованої) продукції. Він визначається діленням величини оборотних активів на 1000 грн. виробленої або реалізованої продукції [3].

Прибутковість – показник, що характеризує рівень окупності сукупних витрат виробництва або його складових, у тому числі оборотних активів. Визначається діленням обсягу балансового прибутку на 1000 грн. середньорічної вартості оборотних активів.

Для визначення потреби у прирості необоротних активів у випадку їх розширеного відтворення аналізуються:

- необхідні додаткові площі та потужності для збільшення обсягів господарської діяльності;
- залишок необоротних активів на початок планового періоду;
- планове вибуття необоротних активів у зв'язку з їх фізичним та моральним зносом [4, с. 93].

Оборотні активи підприємств весь час перебувають у русі, проходячи послідовно три стадії кругообігу: заготівельну, виробничу та реалізацій.

Отож, сформовані на початку господарської діяльності підприємства необоротні активи потребують постійного управління ними.

Основними задачами управління необоротними активами є:

- визначення можливих форм оновлення основних виробничих засобів на простій та розширеній основі;
- визначення потреби у нарощенні необоротних активів для розширення обсягів виробництва;
- визначення можливих способів розширення основних виробничих засобів (нове будівництво, розширення, реконструкція, технічне переоснащення);
- забезпечення ефективного використання раніше сформованих та нововведених основних засобів і матеріальних активів;
- формування необхідних фінансових ресурсів для відтворення необоротних активів та оптимізація їх структури.

Оновлення основних засобів на простій основі здійснюється за рахунок поточного, середнього та капітального ремонтів, а також придбання нових видів необоротних активів у межах існуючої на підприємстві потужності виробництва.

Література

1. Базилінська О. Я. Фінансовий аналіз: теорія та практика / О. Я. Базилінська. – К.: ЦУЛ, 2009.
2. Мних Є. В. Фінансовий аналіз: підручник / Є. В. Мних, Н. С. Барабаш. – К.: Київ. нац. торг.-екон. ун-т, 2014. – 536 с.
3. Ван Хорн Дж. К. Основы управления финансами / Ван Хорн Дж. К. – М.: Финансы и статистика, 2013. – 300 с.
4. Воробйов Ю. Особливості формування фінансового капіталу підприємств / Ю. Воробйов // Фінанси України. – 2010. – № 2. – С. 90–96.

Тримбалюк А. П., ст. гр. ФСГм-21

Луцишин О. О., к.е.н., доцент

ДОСВІД НАДАННЯ ФІНАНСОВИХ ПОСЛУГ В США ТА МОЖЛИВІСТЬ ЙОГО ІМПЛЕМЕНТАЦІЇ В УКРАЇНІ

Ринок фінансових послуг України на сучасному етапі переживає складний період. Враховуючи те, що існують певні проблеми у розвитку ринку фінансових послуг в Україні, зростає необхідність вивчення зарубіжного досвіду регулювання ринку та пошуку ефективних інструментів фінансової політики держави.

Метою написання наукової статті є вивчення досвіду надання фінансових послуг у США та можливості його імплементації в Україні.

Дослідженням принципів побудови та функціонування ринку фінансових послуг різних країн світу займались у своїх працях такі вчені, як: О. П. Буряк, М. І. Карлін, А. Г. Карповець, К. Ю. Копаниця, Ю. В. Никитченко, Л. О. Миргородська, В. М. Федосов та інші.

Ринок фінансових послуг США в останні роки динамічно розвивається, знаходиться у постійному пошуку нових підходів та інструментів, демонструє висхідні тренди. У першу чергу варто відзначити, що специфічним є банківський сектор США, який за структурою значно відрізняється від банківської системи європейських країн. Банківська система США є дворівневою. Перший рівень – Федеральна резервна система, другий – комерційні банки та небанківські кредитно-фінансові установи [2, с. 234].

Федеральна резервна система є унікальною системою приватних банків, що виконує роль центрального банку США. Вона може змінити грошову масу в країні через операції на відкритому ринку, тобто купівля або продаж державних